

Ik heb mijn kinderen nooit mijn beperking toegewenst

**BENEDIKTE
VAN EEGHEM**

Communicatie-
medewerker
OCMW Brugge.

Beste mevrouw Van Landuyt,

Ik heb met aandacht uw pleidooi gelezen waarin u onderstreept hoe u, als persoon met een auditieve beperking, bij voorkeur graag een kind met diezelfde beperking zou willen, als het moederschap ooit uw deel wordt (*DS 19 juni*)
([http://www.stan-](http://www.stan-
daard.be/cnt/dmf20170618_02930009)

[daard.be/cnt/dmf20170618_02930009](http://www.standaard.be/cnt/dmf20170618_02930009)) . Het is een gekke kronkel, maar tot op zekere hoogte kan ik hem wel volgen.

U beschouwt uw doofheid als een verrijking: dat is een statement waar ik mijn hoed voor afneem. U geeft ook aan dat u die rijkdom graag wilt doorgeven aan een kind

met dezelfde beperking, als hij of zij er ooit komt. Dan delen jullie een leefwereld. Dan zijn de drempels beperkter. Dan begrijpen jullie elkaar makkelijker. Want een horend kind zou – ik citeer uw woorden – ‘niet normaal zijn (...) zoals blanke ouders die een zwart kind krijgen’.

Chronische pijn en veel gevloek

Het is niet dat ik uw mening niet respecteer, maar ze delen kan ik niet. Ik weiger het zelfs resoluut. Want ziet u: ik ben zelf een moeder met een aangeboren beperking, waardoor de fijne motoriek van mijn rechter lichaamshelft zwaar verstoord is. In zekere zin noem ik dat ook een verrijking, die maakt dat ik me als plantrekker – met chronische pijn en veel gevloek – creatief en volhardend een weg door het leven baan.

Toen mijn kinderwens in vervulling ging, heb ik nooit gehoopt dat het kroost dezelfde beperking zou hebben als ik. Ik heb nooit gewenst dat ze zouden voelen en beleven wat ik – lichamenlijk gezien, door die beperking – voel en beleef. Ik wou met het oog op hun toekomst vooral dat ze, zoals we dat in Vlaanderen zeggen, niets ‘mankeerden’.

Als ik uw visie had gehanteerd, had ik hen van bij de start eigenlijk een tikje minder kansen en mogelijkheden gegund dan wie kerngezond ter wereld komt. Ik had ze mijn motorische verlamming gewenst, omdat we elkaar zouden aanvoelen en op gelijke voet zouden staan. Niet omdat zij er meteen beter van zouden worden.

Mijn dochter en zoon zijn kerngezond, maar vinden mijn beperking de normaalste zaak van de wereld

Doofheid is een drempel

Is dat eigenlijk niet wat elke ouder zijn kroost wenst? Dat ze ‘beter’ worden van het leven en als het even kan, geen onnodige obstakels hoeven te overwinnen? U weet net zo goed als ik dat doofheid daarbij een drempel vormt, ook al bent u het levende bewijs dat die drempel een suc-

cesvolle carrière niet in de weg hoeft te staan. Ik blijf erbij dat ik respect heb voor uw traject en kijk op de dingen, maar het wringt als u die zaken als troef voor een gelukkig (gezins)leven naar voren schuift. Daardoor benadrukt u de beperking en kiest u voor het onderscheid, terwijl inclusie voor een hele samenleving veel verrijkender is.

Eigenlijk draait het hierom: dat we uit onze comfortzone durven te komen, verschillen herkennen en van elkaar leren. Doven van niet-doven, beperkten van niet-beperkten, iedereen van iedereen: zo doen wij dat thuis ook al negen jaar. Mijn dochter en zoon zijn kerngezond en vinden de beperking van hun mama de normaalste zaak van de wereld. Ze weten dat ik daardoor onhandig ben, vaak dingen laat vallen, vaak pijn heb en die dingen op de slechtste momenten verwens. Desondanks zijn ze trots op mij en verwoorden ze het op hun manier: dat ze blij zijn dat zij alles kunnen en mij graag helpen als het nodig is.

Als ik eerlijk mag zijn: dat laatste raakt een ouder. Kinderen zien bloeien en beseffen: ze kunnen 'alles'. Ik doe er zelf mijn voordeel mee en hoop oprecht dat dat nog lang zo blijft.

d.be / extra / st